

013413

Repertoriumnummer 2016 / 9578
Datum van uitspraak 2 november 2016
Rolnummer 2015/FA/133

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

 Niet aan te bleden aan de
ontvanger

Eindarrest

Procureur:
- Verzet afgifte attest geen
huwelijksbeletsel

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

FAMILIEKAMER (3^e kamer)
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000703030-0001-0020-01-01-1

2015/FA/133

geboren te Mortsel op 18 maart 1968, wonende te 2970 Schilde,

APPELLANTE

In persoon, bijgestaan door Meester R. Jespers, advocaat te 2018 Antwerpen,
Broederminstraat 38;

---

tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van
4 december 2014;

tegen

DE PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN, voor wie ter
terechtzing is verschenen, de heer Advocaat-generaal, D. De Waele;

GEINTIMEERDE

PAGE 01-00000703030-0002-0020-01-01-4

1. Wat voorafgaat

1.1. In feite:

Uit de overgelegde stukken blijkt de volgende feitelijke gang van zaken:

Appellante, geboren te Mortsels op 18 maart 1968, met de Belgische nationaliteit, ongehuwd en wonende te Schilde (B) wil kennelijk in Egypte in het huwelijk treden met [REDACTED] geboren te Sharkeya op 5 mei 1985, van Egyptische nationaliteit.

Zij deed daartoe op 2 januari 2014 bij de Belgische Ambassade in Caïro een schriftelijk verzoek tot afgifte van een "attest geen huwelijksbeletsel".

In uitvoering van artikel 20/1 van de consulaire wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, zoals gewijzigd bij wet van 2 juni 2013, zond de Consul aan de Procureur des Konings te Antwerpen op 5 januari 2014 een schrijven met in bijlage het dossier, bevattend

- kopie van de aanvraag van 2 januari 2014

- kopie van de ontvangstverklaring van 2 januari 2014

- een verslag van de aanvraag: *"Uit het op de Kanselarij afgenomen interview is het volgende gebleken:*

* partijen (lees hier: de aanstaande echtelieden) leerden elkaar in Egypte kennen in de zomer van 2013;

* in totaal brachten de partners tot dusver 6 dagen samen door (2 dagen in de zomer van 2013, 4 dagen in de herfst van 2013);

* de Belgische partner is momenteel werkloos; de Egyptische partner werkt in de toeristische sector (hotelmaniatie);

* de partners schikken zich na het huwelijk in België te vestigen, waar de Belgische partner de zorg draagt voor haar minderjarige zoon;

* tussen de partners bestaat een leeftijdsverschil van 17 jaar. "

- de vragenlijsten ondertekend door elk van de partijen

- een afschrift van de geboorteakte en een uittreksel uit het bevolkingsregister

PAGE 01-00000703030-0003-0020-01-01-4

- een verklaring op eer met betrekking tot de burgerlijke staat
- een attest van ongehuwd van de Egyptische partij
- een kopie van het paspoort van beide partijen.

Uit nazicht door de DIENST VREEMDELINGENZAKEN van IBZ blijkt dat bij controle van hun bestand ████████ niet gekend is en er voor hem ook geen visumaanvraag werd ingediend. Wel wordt vermeld : *“Mevr. ████████ is gekend als borgsteller voor Dhr. ████████ ° 15 november 1965. Voormelde Senegalese onderdaan had de Belgische Ambassade te Dakar op 02.10.2001 verzocht om een visum kort verblijf (Type C/90 dagen). Betrokkene wenste op uitnodiging van Mevr. ████████ naar België te komen. De verwantschap tussen beiden werd niet gespecificeerd. Dhr. ████████ werd het gevraagde visum geweigerd dd. 03.12.2001 (onvoldoende bestaansmiddelen garant).”* (zie de brief van 18 februari 2014 aan het parket te Antwerpen)

Uit het politioneel verslag van de lokale politie VOORKEMPEN van 11 maart 2014 blijkt dat de pogingen tot verhoor van appellante aanvankelijk moeizaam verliepen, maar dat zij uiteindelijk vergezeld van haar raadvrouw Bieke PINTELON verschenen is ten kantore en dat na uitleg omtrent de aard van het verhoor aan die raadvrouw gevraagd is om het kantoor te verlaten, wat ook gebeurde. Appellante blijkt zich na dit verhoor ook te hebben verontschuldigd voor haar eerder gedrag.

Appellante verklaarde toen:

- zij heeft ████████ leren kennen in Egypte – Sharm El Sheik in augustus 2013, tijdens een vakantie voor ongeveer 10 dagen;
- zij leerden elkaar kennen via de kinderen (haar zoon, twee vrienden en de kinderen van een vriendin);
- ████████ werkte in het hotel als assistent “chief animation”;
- zij zijn samen met de kinderen naar een discotheek geweest en daarna spraken zij wanneer de kinderen waren gaan slapen af, na het werk van ████████, en dit de laatste twee of drie dagen van die vakantie;
- sedert die reis zijn zij een koppel: zij hielden verder contact via skype en dergelijke; zij hadden ook telefoonnummers uitgewisseld;
- ████████ spreekt vloeiend Italiaans, Egyptisch-Arabisch, Engels en een paar woordjes Nederlands; zij spreken voornamelijk Engels met elkaar;

- zij zagen elkaar terug tijdens de herfstvakantie, toen zij alleen terug ging naar Egypte, en tussendoor via sms, fyber, mail;

- tijdens die tweede ontmoeting die vier dagen duurde was er sprake van samenwonen en hebben zij geprobeerd om hem een toeristenvizum toe te kennen, maar het bleek dat dit niet gemakkelijk was en dat die procedure ongeveer twee jaar kon duren en veel geld kostte: *“Het was de bedoeling dat hij naar België zou komen en dat we hier zouden trouwen. We willen ook graag een kindje. Ik was ondertussen 45 jaar. Het is nu of nooit.”*; zij hebben toen ook samen verbleven in een hotel in Sharm El Sheik en ■■■ nam verlof tijdens die vier dagen;

- tijdens de derde ontmoeting van ongeveer een week (eind december 2013–begin 2014) verbleven zij in het King Hotel in Caïro; zij hadden alle papieren om te trouwen en om een gezinshereniging op te starten bijeen; maar zij zijn niet getrouwd geraakt; zij zijn toen wel op interview geweest op de ambassade in Caïro; Zij bezochten toen ook samen Oud-Caïro;

- zij hadden elk een eigen kamer, want een kamer delen is strafbaar in Egypte;

- ■■■ woont nog bij zijn ouders, en zij heeft diens familie ontmoet en is daar warm ontvangen;

- zij is officieel werkloos, maar is na een zwaar accident ondertussen 33 % invalide verklaard; zij geniet een inkomen van ongeveer 1.105 EUR, meer 184 EUR kinderbijslag en een maandelijkse ondersteuning van haar broer sedert 2008 van 123 EUR; zij betaalt geen huishuur omdat zij samen met haar zoon inwoont in het ouderlijk huis, met haar moeder, die een weduwepensioen geniet van 1.391 EUR;

- zij betaalt maandelijks 300 EUR af op een lening;

- zij heeft een zoon, die altijd bij haar inwoont en af en toe contact heeft met zijn vader;

- zelf heeft zij voor het ogenblik geen hobby's: zij heeft vroeger wel muziek gestudeerd en speelde piano en viool; zij kent de hobby's van ■■■ niet: *“Zoveel tijd heb ik niet echt met hem doorgebracht”*; wel weet zij dat hij een voorliefde heeft voor zwemmen, talen en lekker eten;

- zij weet niet wat ■■■ verdient; hij doet ook nog vertalingen en dat zou hij hier ook kunnen verderzetten; zij weet niet of ■■■ zijn ouders onderhoudt;

- gelet op de korte tijd die ze met elkaar doorbrachten, zijn er nogal wat gegevens die zij niet van elkaar kennen: ■■■ weet niet wat voor werk zij deed voor haar invaliditeit; hij weet wel dat zij piano en viool studeerde en dat zij twee jaar geneeskunde studeerde; over elkaars lievelingsmuziek zijn ze niet echt op de hoogte; wel weet ze dat hij een liedje van Laura Paussini downloadde en dat zij dat beiden graag horen; hij eet graag vis en weet dat zij graag kip eet;
- het leeftijdsverschil is absoluut geen probleem: hij is mentaal veel ouder dan 28 jaar; zij is altijd in het bijzijn van jonge mensen; zij weet niet hoe zijn ouders tegenover het leeftijdsverschil staan;
- op intieme kwesties wil zij niet ingaan als zijnde privé, wel moet hij weten dat zij een tattoo (een vlindertje) heeft op haar onderrug, omdat zij elkaar aan het zwembad in bikini en zwembroek zagen;
- met Kerstmis maakte ■■■ kennis met haar broer en mama via skype; en haar moeder heeft hem al een paar keer gesproken via fyber of line; en haar familie staat achter hun relatie;
- zij hebben vrij snel besloten om te trouwen: tussen september en december; dat is telefonisch gegaan; zij wisten toen al dat een toeristenvisum lang ging duren en ■■■ heeft haar ten huwelijk gevraagd: de eerste keer via een bericht of een fibergesprek, de tweede keer gebeurde dit persoonlijk in Sharm El Sheik: " Alles was erop en eraan, maar wel in het hotel op de kamer."; de verlovingsring komt nog;
- er is nooit sprake geweest van een tussenpersoon;
- beider families staan achter hun plannen: haar broer was wel wat terughoudender in het begin, maar hij is nu ook overtuigd. Hij vond het moeilijk om iemand te vertrouwen die hij nog nooit gezien heeft;
- zij zijn van plan om in Egypte te trouwen met een Belgisch huwelijkscontract; daar zouden ze het alleen in de Ambassade doen; de rest, de ceremonie voor de kerk, zouden ze in België doen; maar zij moet nog met de pastoor gaan praten om te zien of dit mag, nu ■■■ moslim is en zij Christen; haar broer mag in Egypte geen getuige zijn "dat mocht niet volgens de Egyptische wetgeving. Dit is nog niet vastgelegd aangezien we nog geen toestemming hadden om te trouwen."; in België is er ook nog niets concreets gepland, omdat zij nog geen toestemming hebben om te trouwen;
- een broer van ■■■ is getrouwd met een Engelse, maar zij wonen in Egypte; zij denkt dat hij in Europa geen familie heeft;

- zij is er zeker van dat hij niet naar België komt voor een verblijfsrechtelijk voordeel: hun liefde is echt;

- als hij naar hier zou komen is het de bedoeling dat hij zou gaan werken, "iets met talen" en dat hij een spoedcursus Nederlands kan doen; zij willen graag samen een kind en voorlopig zal hij bij haar en haar moeder en zoon komen inwonen; er is bij hen thuis zeker voldoende ruimte voor hem.

Appellante was goed gedocumenteerd bij haar verhoor door de politie en legde een reeks stukken neer:

- de bestelbon van haar reis en verblijf All inclusive voor vier personen, waaronder haar zoon, in hotel TIRANA AQUAPARK RESORT voor de periode 15 augustus tot maandag 26 augustus 2013;

- de bestelbon van haar vliegtuigreis naar Sharm El Sheikh voor de periode 26 tot 31 oktober 2013;

- de bestelbon van haar vliegtuigreis naar Cairo voor de periode van 28 december 2013 tot 12 januari 2014;

- verscheidene foto's.

Bij brief van 14 april 2014 verstuurde het Parket van de Procureur des Konings een aangetekende brief aan appellante, waarin deze zich verzet tegen de uitreiking van het attest van geen huwelijksbeletsel (art. 20/1 van de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht) omdat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan:

"... Uit het onderzoek zijn de hierna vermelde elementen naar voor gekomen die erop wijzen dat uw voorgenomen huwelijk met [REDACTED] geboren op 5.5.1985, van Egyptische nationaliteit, er in hoofde van minstens één van u beiden kennelijk niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (art. 146bis BW):

- verblijfsrecht: meneer heeft geen verblijfsrecht in België en het huwelijk met mevrouw is voor hem de gelegenheid om verblijfsrecht te verwerven;

- zeer snelle gang van zaken: betrokkenen leerden elkaar kennen in de zomer van 2013 op het moment dat mevrouw op vakantie was in Egypte. Meneer zat in het animatieteam van het hotel en tijdens de laatste dagen van de vakantie hadden betrokkenen een relatie. Ondertussen ging mevrouw 2 keer voor een korte periode naar Egypte. Betrokkenen hebben dan ook amper samen tijd doorgebracht. Op deze korte tijd kan men elkaar onmogelijk afdoende kennen om op een geloofwaardige wijze een duurzame relatie te starten;

- mevrouw is maar liefst 17 jaar ouder dan meneer en heeft reeds een zoon van 17 jaar: dit is ongebruikelijk in de Egyptische cultuur;

- weinig kennis van mekaars personalia: mevrouw weet niet of meneer in het verleden ander werk had, of hij ooit op een ander adres heeft gewoond, welk zijn hobby is, wat hij verdient, wie zijn beste vriend is, zijn lievelingsmuziek...hetgeen logisch is gezien betrokkenen amper samen tijd hebben doorgebracht;

- kennismaking met de familie: meneer heeft buiten de zoon van mevrouw nog niemand van haar familie ontmoet;

- mevrouw heeft in het verleden borg gestaan voor de Senegalees [REDACTED]: deze wenste op uitnodiging van mevrouw naar België te komen; het visum werd geweigerd wegens onvoldoende inkomsten;

- godsdienst: meneer is moslim en mevrouw christen; ondanks het feit dat meneer moslim is zou mevrouw een ceremonie voor de kerk in België willen organiseren.

Een afschrift van deze beslissing wordt overgemaakt aan het Consulaat, de Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De opheffing van dit verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.”.

1.2. in de procedure:

Appellante liet geïntimeerde op 14 mei 2014 dagvaarden voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Haar vordering, zoals nog geherformuleerd in conclusies neergelegd op 26 juni 2014, strekt ertoe

- te horen zeggen voor recht dat

* het verzoek ontvankelijk en gegrond is, en

* het verzet tegen de uitreiking van het “attest geen huwelijksbeletsel” niet ontvankelijk is, minstens ongegrond, en dient opgeheven te worden;

- kosten ten laste te horen leggen van het Openbaar Ministerie, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR.

In conclusies neergelegd op 30 september 2014, vroeg geïntimeerde de excepties van appellante te verwerpen en haar vordering ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, en haar te veroordelen tot de eigen kosten.

Bij het bestreden vonnis heeft de eerste rechter de vordering ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en appellante veroordeeld tot de gedingkosten, niet vereffend aan de zijde van geïntimeerde bij gebrek aan opgave.

Er is van dit vonnis geen akte van betekening overgelegd.

---

2. De vorderingen in hoger beroep:

Het hoger beroep is ingesteld bij een naar vorm en termijn regelmatig verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit hof op 18 februari 2015 en is ontvankelijk, nu het hof geen andere middelen van ontvankelijkheid ambtshalve heeft te onderzoeken.

Het strekt ertoe, bij hervorming van de bestreden beslissing,

- te horen zeggen voor recht dat het verzet van de Procureur des Konings van 14 april 2014 geen gevolg kan kennen en dat dit bijgevolg onontvankelijk, minstens ongegrond moet worden verklaard;

- ondergeschikt, het beroep van appellante tegen het verzet van de Procureur des Konings ontvankelijk en gegrond te verklaren en te zeggen voor recht dat het beroep tegen de aflevering van een attest van geen huwelijksbeletsel in hoofde van appellante gegrond is en het verzet dient opgeheven te worden (sic).

Geïntimeerde heeft in beroep niet geconcludeerd, maar heeft wel zijn administratief dossier neergelegd op 12 maart 2015.

Ter terechtzitting vroeg geïntimeerde de afwijzing van het hoger beroep.

3. Het standpunt van appellante:

Het is de stelling van appellante dat

1. het verzet gesteund is op het artikel 20/1 van de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht; die wet evenwel is opgeheven door de wet van 21 december 2013, die in werking getreden is op 15 juni 2014, en waarbij geen enkele overgangsbepaling is voorzien; bijgevolg de juridische basis voor dit verzet ontbreekt;
2. ondergeschikt, zo de wet van 21 december 2013 hier toepassing vindt, het verzet niet is gedaan binnen de termijn van drie maanden na ontvangst van de aanvraag en dus laattijdig is, waardoor het attest moest worden afgeleverd;
3. meer ondergeschikt, bij de beoordeling van de aflevering van het attest – hetzij onder gelding van art. 20/1 van de wet van 31 december 1851, zoals gewijzigd met de wet van 2 juni 2013, hetzij onder gelding van artikel 70 van de wet van 21 december 2013, enkel de toestand in hoofde van appellante kan worden beoordeeld en een beoordeling op grond van art.146 bis BW niet geoorloofd is.

---

4. Beoordeling:

4.1. Over de toepasselijke wetgeving:

Appellante werpt vooreerst de kwestie op van de werking van de wet in de tijd, meer bepaald de wet van 2 juni 2013, dan wel de wet van 21 december 2013.

Het art. 12 van de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen (BS 23 september 2013 en in werking getreden op 3 oktober 2013) had in de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, een artikel 20/1 ingevoegd, luidende:

“20/1 Het hoofd van een consulaat kan aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulaire ressort, op hun verzoek, een attest van geen huwelijksbeletsel uitreiken waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor briefwisseling en betekeningen.

Het hoofd van het consulaat zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

De procureur des Konings kan zich binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan het consulaat de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden verlengen. Hij brengt zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, het consulaat bij welke het attest werd aangevraagd, de Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de verzoeker.

De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich heeft verzet tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de in het vijfde lid bedoelde termijn, geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van het consulaat onverwijld over tot de uitreiking van het attest.”.

Op datum van het verzet tegen het voorgenomen huwelijk was de wet van 2 juni 2013 zonder meer van kracht: het artikel 20/1 voormeld, was niet alleen van kracht toen appellante haar aanvraag tot het bekomen van een attest indiende, maar ook nog op het moment van het verzet van de Procureur én van de inleidende dagvaarding uitgebracht door appellante.

Immers, bij art. 8 van de wet van 21 december 2013 houdende het Consulair Wetboek is bepaald dat die wet in werking treedt op de door de Koning bepaalde datum. (BS 21 januari 2014 (ed. 2)) en bij artikel 1 van het KB 19 april 2014 (BS 30 april 2014 (ed. 1)) is de inwerkingtreding (slechts) vastgesteld op 15 juni 2014. De inwerkingtreding van de nieuwe wet had dus slechts plaats in de loop van de procedure voor de eerste rechter.

Het artikel 7 van de voormelde wet van 21 december 2013 heeft onder meer de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht opgeheven, zodat ingevolge hetgeen hiervoor is gezegd, de wet van 2 juni 2013 zowel op datum van de aanvraag van het consulaire attest, als van het verzet van de Procureur des Konings én ook op de datum van de inleidende dagvaarding nog van kracht was.

De artikelen 69, 70 en 71 van de wet van 21 december 2013 houdende het consulaire wetboek hebben het voormelde art. 20/1 quasi overgenomen in de volgende termen:

“Art. 69 Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulaire ressort, op hun verzoek, een attest af van geen huwelijksbeletsel waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Art. 70. Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor briefwisseling en betekeningen.

Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

Art. 71. De procureur des Konings kan zich binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire beroepspost de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de verzoeker.

De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich heeft verzet tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de in het eerste lid bedoelde termijn, geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest.”.

De eerste rechter heeft terecht verwezen naar het art. 2 BW dat bepaalt: "De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht.". En, hij heeft ook een juiste analyse gemaakt van de temporele werking van de nieuwe wet: immers, de temporele functie van een norm bepaalt de werking in de tijd ervan; het betreft meer bepaald de vraag in elke periode de rechtsfeiten zich moeten hebben voorgedaan opdat de door de norm voorgeschreven rechtsgevolgen erop van toepassing zouden zijn; de wetgever kan zelf de temporele functie van de norm bepalen; als hij dat niet heeft gedaan, kunnen de principes van het overgangsrecht worden toegepast; deze bepalen de algemene richtlijnen die in acht moeten worden genomen; een norm kan een onmiddellijke, een retroactieve, een uitgestelde of eerbiedigende werking hebben; de regel van de onmiddellijke of exclusieve werking vormt het uitgangspunt; wijzigingen die door de wetgever worden ingevoerd, gelden in principe voor de toekomst; het is bijgevolg logisch dat iedere rechtsnorm geacht wordt onmiddellijke werking te hebben; hier liet de wetgever de Koning het moment van de inwerkingtreding bepalen, te weten 15 juni 2014; de onmiddellijke werking van een norm betekent dat deze norm, met uitsluiting van de oude regeling, onmiddellijk van toepassing wordt op feiten die zich voordoen na de inwerkingtreding van de nieuwe regel, maar ook de latere gevolgen beheerst van de onder de vroegere wet ontstane toestanden; de nieuwe wet mag immers geen afbreuk doen aan reeds verworven rechten; de rechten die aldus onherroepelijk vastgesteld werden voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet, blijven gelden; het principe dat de nieuwe wet ook wordt toegepast op na de inwerkingtreding ontstane rechtsgevolgen van voordien voorgevallen feiten, betekent dat de nieuwe norm de rechtsfeiten beheerst die zich afzonderlijk beschouwd voordoen na haar inwerkingtreding, maar die eigenlijk behoren tot een geheel complex van feiten en handelingen, dat reeds voordien een aanvang had genomen en waaronder zich het door de nieuwe norm als zwaartepunt genoemde rechtsfeit bevindt; de nieuwe norm is bijgevolg van toepassing indien dit zwaartepunt, het zogenaamde aanknopingspunt, zich voordoet na haar inwerkingtreding; de nieuwe norm bepaalt dus zelf het aanknopingspunt waaraan zij haar toepassing verbindt; indien de wet terzake het stilzwijgen bewaart, zoals in dit geval, gelden de algemene principes van overgangsrecht; er moet dan worden nagegaan welk rechtsfeit doorgaans wordt beschouwd als het juridische zwaartepunt van de rechtsverhouding; te dezen is het determinerend rechtsfeit het verzet van de Procureur des Konings dat dateert van voor de inwerkingtreding van de wet van 21 december 2013; de nieuwe wet wordt in de regel niet enkel toegepast op situaties die ontstaan vanaf haar inwerkingtreding maar ook op de toekomstige gevolgen van situaties die onder de werking van de vroegere wet ontstaan zijn die zich onder de nieuwe wet voordoen of voortduren, voor zover er geen afbreuk wordt gedaan aan reeds definitief vastgestelde rechten. (zie ook: Cass. 16 september 2013 inzake C. 12.0032.F - Soc.Kron. 2014, afl. 6, 282)

Volgens die principes geldt hier dus de wet van 21 december 2013.

Ten overvloede, moet worden opgemerkt dat de door appellante opgeworpen discussie hier evenwel eerder academische lijkt, vermits de praktische gevolgen van de wet van 2 juni 2013, dan wel van de wet van 21 december 2013, in de hoger geciteerde, quasi gelijklopende, bepalingen, dezelfde zijn.

4.2. Over de termijn van het verzet:

De termijn van drie maanden waarbinnen het parket advies moet geven, is duidelijk gestipuleerd en begint te lopen op de datum van het ontvangstbewijs van de aanvraag van het attest van geen huwelijksbeletsel op de ambassade en dus niet op de datum van de ontvangstmelding door het parket aan de ambassade. De wet schrijft zelfs geen ontvangstmelding voor van het parket aan de ambassade, noch een termijn voor de communicatie tussen de ambassade en de Procureur des Konings.

Maar, het parket kan die termijn van drie maanden wel verlengen, namelijk met twee maanden.

Het attest werd volgens de ontvangstmelding aangevraagd op 2 januari 2014. Het verzet van de procureur des konings dateert van 14 april 2014 en is dus buiten de eerste termijn van drie maanden, maar binnen de verlengde termijn van twee maanden.

Die termijnverlenging was hier verantwoord door het gegeven dat appellante zelf aan de basis lag van de vertraging in haar verhoor.

Het verzet van geïntimeerde was dus nog tijdig.

In dit geval blijkt immers dat het PV opgesteld door de politie VOORKEMPEN uitdrukkelijk verwijst naar de uitvoering van het kantschrift van 27 januari 2014 met verzoek:

“ Verhoor ██████████. Gelieve de uitvoeringsstukken uiterlijk op 27/03/2014 over te maken.”

Uit het verdere verslag blijkt het relaas van het moeizame verloop van het onderzoek:

- op 10 maart 2014 belde de verbalisant aan bij appellante thuis, en is daar te woord gestaan door haar moeder. Hij vernam dat appellante op dat moment niet aanwezig is;
- op 11 maart 2014 is hij gecontacteerd door appellante, aan wie hij de procedure uitlegde en met wie hij een afspraak voor verhoor maakte tegen 17 maart 2014;

- enkele dagen later ontving hij een zeer verontwaardigde telefoon, en waarbij appellante aangaf enkel ten burele te komen in het bijzijn van haar advocaat; appellante wordt dan meerdere malen uitgelegd dat haar raadsman dat verhoor niet mag volgen – gelet op de procedure SALDUZ III; de afspraak wordt geannuleerd en een nieuwe contactname wordt in het vooruitzicht gesteld;
- de verbalisant neemt contact op met het parket, en krijgt opdracht het verhoor ten laatste op 10 april 2014 over te maken;
- appellante stelde in een later gesprek voor het verhoor te laten doorgaan op 2 of 9 april 2004, aangezien dit de enige momenten zijn dat haar advocaat kan meekomen;
- het verhoor had plaats op 9 april 2014, buiten het bijzijn van haar raadsvrouw, die mee gekomen was naar het politiebureau, en nadat de verbalisant aan beiden had uitgelegd dat het een Salduzprocedure van categorie III betreft en vervolgens gevraagd had aan de raadsvrouw om het lokaal te verlaten, wat deze laatste ook deed.

Nu appellante zelf schuld had aan een vertraging met ongeveer één maand in haar verhoor, kan het verzet dat haar betekend is op 14 april 2014, hetzij binnen de verlengde termijn van twee maanden die de PROCUREUR DES KONINGS heeft, niet als laattijdig worden bestempeld.

Kennelijk heeft de consulaire beroepspost ook nog geen attest afgeleverd.

4.3. Over de draagwijdte van het attest en van het voorafgaand onderzoek:

Appellante meent dat het voorafgaand onderzoek aan de afgifte van een attest “geen huwelijksbeletsel” niet verder strekt dan het onderzoek van de hoedanigheden en voorwaarden van de Belgische onderdaan en geen beoordeling op grond van art. 146 bis BW inhoudt.

Die opvatting kan niet gevolgd worden:

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van onder meer de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht blijkt dat die wijziging ertoe strekte aan de aflevering van een attest “geen huwelijksbeletsel” een wettelijke basis te verschaffen:

“Aan Belgen die in het buitenland wensen te huwen, wordt door sommige buitenlandse overheden een attest van geen huwelijksbeletsel gevraagd. Uit dit attest moet blijken dat er naar Belgisch recht geen wettelijk beletsel bestaat om in het huwelijk te treden. De consulaire beroepsposten leveren dit attest af op basis van een omzendbrief van 12 mei 2009 van de minister van Buitenlandse Zaken.

Dit artikel heeft als doel een wettelijke basis te geven voor de aflevering van het attest van geen huwelijksbeletsel.

De consulaire beroepspost zal dit attest slechts afleveren indien de buitenlandse overheid het vraagt. Het document moet dus vereist zijn door het voor deze autoriteit toepasselijk buitenlands recht.

De consulaire beroepspost zal het attest afleveren indien na onderzoek blijkt dat de aanvrager volgens Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Deze hoedanigheden en voorwaarden liggen vervat in de artikelen 144 tot 164 van het Burgerlijk Wetboek. Dit betekent dat ook moet voldaan zijn aan artikel 146bis en dat het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partijen....” (zie Kamer Doc. 53 2673/001 blz. 15)

Ook in het verslag namens de commissie voor de buitenlandse betrekkingen uitgebracht door Philippe BLANCHART wordt in de inleidende uiteenzetting uitdrukkelijk vermeld: *“Alvorens de ambassade of het consulaat het gevraagde attest afgeeft, wordt nagegaan of er geen sprake is van een schijnhuwelijk om de vreemde partner toe te laten naar België te reizen.”* (zie Kamer Doc. 53 2673/008 blz. 3)

Zelfs indien de aanvraag teruggaat tot een periode van vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet, dient te worden vastgesteld dat de Belgische Staat voortaan geen attest van *“geen huwelijksbeletsel”* zal kunnen afgeven dat niet in overeenstemming is met deze nieuwe wet. Derhalve is het aan het hof de eerlijkheid van de toestemmingen te controleren. (zie in dezelfde zin ook Brussel nr. 2012 AR 3303, 10 april 2015, Rev.dr.étr. 2015, afl.182,38)

En voor de volledigheid: waar dit gold onder de wet van 2 juni 2013, geldt dit thans onder de nieuwe wet van 21 december 2013, met ingang van 15 juni 2014.

Overeenkomstig artikel 69 Consulair Wetboek geeft het hoofd van de consulaire beroepspost aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulaire ressort, op hun verzoek een attest af van geen huwelijksbeletsel waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Dat attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Luidens de memorie van toelichting bij de wet van 2 juni 2013 liggen deze hoedanigheden en voorwaarden vervat in de artikel 144 tot 164 BW, zodat ook moet voldaan zijn aan artikel 146bis BW en het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partners. Deze innovatie in de wet van 31 december 1851 en het Consulair Wetboek beoogt preventief te verhinderen dat Belgen naar het buitenland zouden trekken omdat het in bepaalde landen eenvoudiger is om een schijnhuwelijk te sluiten. Indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan, of daaromtrent ernstige twijfel rijst, zendt het hoofd van de consulaire beroepspost de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

4.4. Over de toetsing van het voorgenomen huwelijk aan het art. 146bis BW:

Het hiervoor geciteerde art. 69 van het Consulair Wetboek veronderstelt vanwege het Hoofd van de consulaire beroepspost een onderzoek naar het bestaan van enig wettelijk beletsel tegen het huwelijk, naar Belgisch recht, en onder meer naar de toepassing van het art. 146bis BW.

Ingevolge de ernstige twijfels die er in hoofde van het hoofd van de consulaire beroepspost rezen (zie het schrijven van 5 januari 2014 met het hogergeciteerde verslag in bijlage), is het dossier overgemaakt aan het parket, dat een verder onderzoek instelde en zich verzette tegen de afgifte van het consulaire attest.

Waar de nationale wet van ieder van de echtgenoten distributief dient te worden toegepast, steeds onder voorbehoud van de exceptie van de Belgische internationale openbare orde, zal het voorgenomen huwelijk van appellante geldig gesloten zijn wanneer, voor wat betreft de grondvoorwaarden, beide echtgenoten voldoen aan hun nationale wet. In de respectieve toepasselijke wet moet normaliter worden nagegaan wat onder toestemmingsvereiste wordt verstaan.

Aangezien één en ander de openbare orde raakt, zal de toetsing aan het vreemde recht evenwel niet tot een ander besluit en een andere sanctie kunnen leiden, voor zover het Hof het bestaan van een voorgenomen schijnhuwelijk in de zin van artikel 146bis BW zou vaststellen.

Overeenkomstig artikel 146bis BW (Ingevoegd bij art. 12 wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) met inwerkingtreding op 1 januari 2000) is er naar Belgisch recht immers geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Voormelde wetsbepaling houdt een materiële IPR-norm in ten aanzien van huwelijken waarbij vreemdelingen zijn betrokken en wordt als zo wezenlijk beschouwd voor 's lands morele, politieke of economische ordening dat er geen plaats is voor daarvan afwijkende buitenlandse opvattingen; deze wetsbepaling betreft de Belgische internationale openbare orde en raakt de regels die de toegang en het verblijf van vreemdelingen in het Rijk regelen. Voor het huwelijk vereist de Belgische internationale openbare orde, ongeacht eventuele afwijkende buitenlandse opvattingen, dat de beide partners de intentie hebben om door hun toestemming tot het huwelijk tussen hen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De Belgische internationale openbare orde verzet zich om dezelfde reden ook tegen de erkenning van een buitenlands huwelijk wanneer dat huwelijk werd aangegaan niet met het oogmerk om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar louter om aan een van de betrokkenen een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen.

Het recht om te huwen en een gezin te stichten is erkend bij artikel 12 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en bij artikel 16 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens, en het recht op respect voor het familie- en gezinsleven is erkend bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Principeel heeft ieder persoon het recht om te huwen overeenkomstig de nationale wetten die de uitoefening van dat recht beheersen (artikel 12 EVRM). Dit recht om te huwen is evenwel niet absoluut. De verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 12 lid 2 EVRM, laten de nationale wetgever immers toe om de uitoefening van dit recht te regelen, zonder het in substantie aan te tasten. Alleen het werkelijke huwelijk moet beschermd worden en niet het schijnhuwelijk dat louter wordt aangegaan om een andere wetgeving te omzeilen, inzonderheid het huwelijk dat werd aangegaan met als enig doel de regels betreffende de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van derde landen te misbruiken en voor de onderdaan van het derde land een vergunning tot vestiging of tot verblijf in het Rijk te verkrijgen.

Om te kunnen spreken van een voorgenomen schijnhuwelijk, dient bijgevolg aangetoond te worden, dat minstens één van de echtgenoten tot het huwelijk wil toetreden uitsluitend om een andere reden dan om een gezin te stichten.

De elementen door de Consulaire beroepspost gesignaleerd en door het Openbaar Ministerie getoetst, en in zijn verzet overgenomen waren in hun samenhang genomen wel degelijk van aard om hier te spreken van een voorgenomen schijnhuwelijk, minstens in hoofde van de man.

De thans nog overgelegde bijkomende stukken zijn niet van aard om het verzet van het parket op te heffen:

PAGE 01-00000703030-0018-0020-01-01-4

- de reisdocumenten in verband met het verblijf van appellante in Sharm El Sheikh c.q. Cairo (Egypte) van 30 september 2014 tot 4 oktober 2014, van 4 mei tot 6 mei 2015, van 12 juli tot 17 juli 2015 (geannuleerd wegens ziekte volgens doktersattest), van 28 oktober tot 1 november 2015, tonen inderdaad aan dat appellante nog drie keer in Egypte is geweest, maar leveren geen bewijs inzake de oprechtheid van de huwelijksintenties van partijen;

- de foto's in verband met de dorpsdag in 's Gravenwezel en een tentoonstelling in Kapellen geven blijk van interesse voor Egypte vanwege appellante, maar dragen evenmin iets bij aan de waarachtigheid van het huwelijksvoornemen van appellante en de heer ██████;

- de schriftelijke verklaringen vanwege familie en vrienden van appellante en vanwege ██████, diens familie en vrienden overtreffen het niveau van een loutere welwillendheidsverklaring niet;

- afdrukken van een elektronische petitie die is opgestart ten gunste van dit huwelijk, en die doorgestuurd zou worden naar vrienden in Engeland, Frankrijk, Spanje en Egypte, en die al evenmin - in zijn algemene bewoordingen gesteld – het niveau van de loutere welwillendheidsverklaring overtreft, nu nergens uit blijkt dat de vele ondertekenaars ook maar enige persoonlijke kennis hebben aan de huwelijkskandidaten.

Bovendien verwijst de inhoud van het e-postbericht van 21 mei 2015 van de hulpbisschop aan appellante (haar stukkenbundel 16) nog naar een ander heikel gegeven, waar hij verwijst naar een antwoord dat hij ontving vanwege advocaat Baudouin VAN OVERSTRAETEN op de situatie die zij hem voorlegde: "Hier is zijn antwoord: "Ik heb de mail van Mw ██████ aandachtig gelezen. Blijkbaar wordt haar huwelijk met de heer ██████ als schijnhuwelijk bestempeld en heeft zij het moeilijk met een vraag tot gezinshereniging voor diens dochter ██████ (?)".

Kortom: de Procureur des Konings heeft zich hier met reden verzet.

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Bevestigt dienvolgens het bestreden vonnis.

┌ PAGE 01-00000703030-0019-0020-01-01-4 ─┐

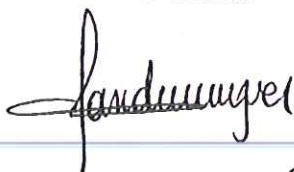
Veroordeelt appellante tot de kosten van de procedure in hoger beroep.

Op het ogenblik van de uitspraak van huidig arrest, waarover raadsheer B. Van den Bergh mede beraadslaagd heeft en die thans wettig verhinderd is, in de onmogelijkheid verkeert om dit arrest mede te ondertekenen, handelend volgens artikel 785 Ger.W., tekenen de voorzitter en de andere voorzitter die mede hebben beraadslaagd en de griffier.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **2 november 2016** door

J.M. WETSELS
M. VAN ROMPAY
N. VAN DE VIJVER

Voorzitter
Voorzitter
Griffier

N. VAN DE VIJVER

M. VAN ROMPAY

J.M. WETSELS

